

SURPRISE!
ΠΟΡΤΑΖΟΥΜΕ
60 ΧΡΟΝΙΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Ευάγγελος Τερζόπουλος

Ο ιδρυτής της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η συνέντευξη πραγματοποιήθηκε το 1980, δέκα χρόνια πριν από τον θάνατό του, με αφορμή την τότε συμπλήρωση 30 χρόνων κυκλοφορίας του περιοδικού

Της ΟΛΓΑΣ ΜΠΑΚΟΜΑΡΟΥ

«Η ιδέα να βγάλω τη ΓΥΝΑΙΚΑ», είπε ο Ευάγγελος Τερζόπουλος αρχιζόντας τη συνέντευξή μας, «μου ήρθε ξαφνικά ένα βράδυ, που περίμενα τον πάντα αργοπορημένο φίλο μου, τον Ανδρέα Βλασσόπουλο, έξω από την Αστρού. Για να περάσει η ώρα, πήγα στο απέναντι περίπτερο κι άρχισα να καλεύω τα δένα περιοδικά. Παρατίροια τότε ότι τα περιοστέρα ήταν γυναικεία και συνεδιποποίησα ότι, αντίθετα με το εξωτερικό, ούτε ένα γυναικείο περιοδικό δεν κυκλοφορούσε στην Ελλάδα. Ξεχώντας και τον φίλο μου τα αγόρασα όλα, μπήκα σε έναταξή και γύρισα σπίτι μου. "Κορίτσια", λέω στη γυναίκα μου και στη μάνα μου που με περίμεναν για φαγητό, "έχω μια ιδέα: να βγάλω γυναικείο περιοδικό! Που να έχει μόδα, να έχει μαγειρική, ζαχαροπλαστική, νοικοκυριό, διηγήματα, διάφορα πρακτικά θέματα. Πώς οις φαίνεται?». Τους άρεσε η ιδέα μου κι έτοι κάθισα ως το πρώτι και έφτιαξα, σε σαράντα οκτώ σελίδες, το πρώτο καιότε ΓΥΝΑΙΚΑΣ».

– Πώς υλοποιήσατε την ιδέα σας;

«Απευθύνθηκα στα πρακτορεία ειφημερίδων, που εκείνη την εποχή χρηματοδοτούσαν διάφορα έντυπα. Στο Πρακτορείο Αθηναϊκού Τύπου ο Κώστας ο Τσαγγάρης, αφού εξέφρασε τον φόβο του ότι δεν θα πάρει το περιοδικό, προσφέρθηκε να μου δώσει ένα πολύ μικρό ποσό, που ούτε για το πρώτο φύλλο

δεν έφτανε. Πήγα τότε στο άλλο πρακτορείο, στον Γιάννη τον Αναγνωστόπουλο. "Θα το δείξω στη γυναίκα μου", μου λέει. "Κι αντις αρέσει...". Εφυγα γεμάτος χαρά, γιατί ήμουν σίγουρος ότι θα της άρεσε. Δεν έβα πέσει έξω. Μετά από πολλές ουζητίσεις και παζάρια, ο Αναγνωστόπουλος με επίστωσε με τριακόσιες χιλιάδες δραχμές. Τα πρώτα γραφεία της ΓΥΝΑΙΚΑΣ ήταν ένα δωμάτιο στην οδό Σανταρόζα και Σταδίου. Υστερα μετακινήθηκαμε σε τρία δωμάτια του πρώτου πατώματος, στο ίδιο κτίριο. Μετά πήγαμε Πανεπιστημίου και Ιπποκράτους γωνία. Υστερα Ερμού».

– Είχαν πραγματικά την απάκπη που περιμένατε τα πρώτα φύλλα του περιοδικού;

«Το πρώτο φύλλο, με τιμή πωλίσεως πέντε δραχμές, έφτασε τις τριάντα χιλιάδες σε όλη την Ελλάδα. Άλλα μετά πέσαμε στις εννέα χιλιάδες. Κατέβασα τότε την τιμή στις τρεις δραχμές και απότομα το περιοδικό άρχισε να ανεβαίνει, ώσπου έπιασε τις σαράντα χιλιάδες φύλλα. Κατόπιν το γύρισα στην όφεστ και είχε μεγαλύτερο άνοδο, άρχισε να αφίνει κέρδη. Έκανα δικό μου λιθογραφείο στην Καλλιθέα, σ' έναν χώρο 100 τετραγωνικών. Εφερα την πρώτη μπχανί, πι πρώτη γέννησε τη δεύτερη, πι δεύτερη την τρίτη, πι τρίτη την τέταρτη! Ηρθαμε ύστερα, εργοστάσιο και γραφεία, εδώ στο Μαρούσι, σε δικές μας σγκαταστάσεις, σ' έναν χώρο 14 στρεμμάτων. Φτάσαμε

Αριστερά: Ο Ευάγγελος Τερζόπουλος με το πιο οξύθυμο μέλος από το «Τρίο Στούτζες». Κέντρο: Ο ιθύνων νους της ΓΥΝΑΙΚΑΣ και μερικοί υπάλληλοί του στην εξοχή [δεκαετία του '50]. Δεξιά: Ο μικρός Ευάγγελος μαζί με τη μητέρα του και την αδελφή του

Θερία έκφραστς του δημοσιογράφου στο έντυπο που εργάζεται. Ποια είναι η άποψή σας πάνω σε αυτό;

«Κάθε εφημερίδα έχει δικά της πολιτική γραμμή. Επομένως ένας συντάκτης δεν μπορεί να γράφει ότι θέλει. Δεν δέρω αν ελέγχονται οι συντάκτες, αλλά πρέπει να ελέγχονται».

– Αν ξαφνικά οι πέντε άνθρωποι που ελέγχουν τον Τύπο τρελαθούν, τι θα συμβεί;

«Υπάρχει η πολιτεία, που τους βάζει στη θέση τους».

Κάθε μεσημέρι, που ο Ευάγγελος Τερζόπουλος φεύγει από τη ΓΥΝΑΙΚΑ, γυρίζει στο οπίτι του στο Παλιό Ψυχικό, οδηγώντας προσεκτικά το αυτοκίνητό του. Εκεί, σε μια γωνία του γραφείου του, έχει στήσει το μικρό ατελέ του, ενώ στον απέναντι τοίχο έχει κρεμάσει έργα του από την εποχή που οπούδαρε στη Σχολή Καλών Τεχνών και άλλα μεταγενέστερα. Σε μικρά και σε μεγάλα μπλοκ, που μου τα έδειξε ύστερα από κάποιο δισταγμό, έχει αποτυπώσει με μολύβι κομμάτια της Αθήνας και της υπαίθρου – χωριουδάκια, εκκλησίες, βουνονπλαγιές – που αιχμαλώτισαν τα μάτια του στις περιπλανίσεις του στην εξοχή, στις ορειβατικές εξορμήσεις του. Παλιός ορειβάτης, πρόδερος μάλιστα του Ελληνικού Ορειβατικού Συνδέσμου για τρία χρόνια, έχει ανέβει πολλά βουνά. Είναι επίσης κειμερινός κολυμβητής και ως σήμερα κάνει τζόγκινγκ, τουλάχιστον μισή ώρα την ημέρα.

– Βλέποντας τα σχέδια στο ατελέ σας, αναρωτιέραι αν στο βάθος της ψυχής σας αισθάνεστε κάποια πικρία που δεν γίνατε ζωγράφος.

«Τι με ρωτάτε τώρα! Καμιά φορά σκέφτομαι ότι θα ήθελα να ήμουν ζωγράφος, ίσως γιατί πολλοί σύγχρονοί μου στη σχολή, όπως ο Τσαρούχης και ο Μόραλης, διέπρεψαν. Άλλα αυτοί ήταν αρκούτοποι, μπορούσαν να ζωγραφίσουν. Έγώ έπρεπε να δουλέψω για να ζήσω. Και με τη ζωγραφική δεν έβγαινε το ψωμί τότε. Οι ζωγράφοι λιμοκτονούσαν».

– Δεν μετανιώνετε που πάρε αυτά και όχι των άλλων κατεύθυνσην η ζωή σας;

«Δεν μετανιώνω για τίποτα».

– Σήμερα είστε ένας άνθρωπος πετυχημένος, με κύρος

και πολλά χρήματα. Πώς αισθάνεστε για όλα αυτά;

«Έγω έκανα μισθό, όπως κι ένας υπάλληλος. Υπήρχε κίνδυνος ο δύσκολες μέρες που πέρασα να με είχαν οδηγήσει σε έναν δρόμο που βγάζει στην καταστροφή. Ισως απ' αυτόν τον κίνδυνο να μ' έσωσε και η προτέρα εμπειρία μου απ' τη ζωή, το παράδειγμα πολλών γνωστών και φίλων που αλλοτριώθηκαν και καπαστράφηκαν από το χρήμα. Εγώ πιστεύω ότι έμεινα αλώβιτος. Οι απολαύσεις οι δικές μου σήμερα είναι να έχω το οπίτι μου, τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου καλά, να έχω τη δουλειά μου να πηγαίνει καλά. Το βουνό και η ζωγραφική είναι οι προσωπικές μου απολαύσεις. Από την άλλη, το να δουλεύω στη ΓΥΝΑΙΚΑ με ικανοποιεί περισσότερο απ' συδίποτε άλλο. Κάθε πρωί δεν βλέπω την ώρα να πάω στο γραφείο».

– Πολύς κόσμος πιστεύει ότι τώρα πα κάνετε ή θα πρέπει να κάνετε τη μεγάλη ζωή.

«Θα μπορούσα να οργανώνω δεξιώσεις, να έχω κότερο, να τρέχω στα σαλόνια. Μετέκω στην κοινωνική ζωή δεν είναι αυτοκοπός. Δεν μου αρέσουν οι υπερβολές, οι επιδείξεις. Τα θεωρώ άχρηστα πράγματα που δείχνουν εσφαλμένη αντίληψη για το τι είναι ζωή».

– Τι είναι για σας η ζωή;

«Πρότα απ' όλα, να έχουμε καλή υγεία. Υστερά, μια σωστή αντίληψη για το τι συμβαίνει γύρω μας, χωρίς να παρασύρομαστε από τίποτε. Στο διάβα της ζωής μου είδα επαναστάσεις, πολέμους, κινήματα, ανατροπές καθεστώτων. Και πάντα, από παιδί, έλεγα: "Πώς θα πλεύσω τώρα εγώ σ' αυτή τη φουρτουνιασμένη θάλασσα σαν άνθρωπος?". Σιγά σιγά απόκτησα λοιπόν μια σοφία. Κατέληξα ότι πρέπει να είμαι πάντα συγκρατημένος, να διατηρώ την ανεξαρτησία μου, να μην άγομαι και να μη φέρομαι από σειρίνες πολιτικές και κοινωνικές. Λοιπόν, η ζωή για μένα είναι η υγεία μας, προσωπική ανεξαρτησία μας και το να μπορούμε να κοιμόμαστε ήσυχοι, χωρίς να μας κυνηγούν οι Ερινύες. Φροντίζω να μην αδικώ κανένα, να μη με τύπτει ο συνείδοποί μου».

– Το κύρος σας δεν σας εντυπωσιάζει;

«Καθόλου. Ποτέ δεν είπα "εγώ είμαι εγώ". Ούτε με έπιασε καμία έπαρση. Θεωρώ τον εαυτό μου εργάτη». *

Αριστερά: Μαζί με τον σταρ Ροκ Χότσον. Κέντρο: Σκίτσα του ιδρυτή της ΓΥΝΑΙΚΑΣ.
Δεξιά: Με το μπλοκάκι στο χέρι, καλύπτοντας δημοσιογραφικά τη Συμφωνία της Βάρκιζας (1945)

- Οι αναγνώστριες, δώρως, σας ανταρείβουν με το παραπάνω. Οταν πηγαίνετε κάπου και σας αναγνωρίζουν, έρχονται και σας λένε επαίνους;

«Έρχονται κι εγώ ντρέπομαι. Τι να πο; Τη δουλειά μου κάνω».

Στο γραφείο του Ευάγγελου Τερζόπουλου, στον δεύτερο όροφο του κτιρίου όπου στεγάζεται η ΓΥΝΑΙΚΑ, υπάρχει σε περίοπτη θέση ένα πορτρέτο (σχέδιο του ίδιου) του πατέρα του. «Ήταν καλός άνθρωπος ο πατέρας μου», μου είπε ουγκινημένος. «Μου δώσε κληρονομιά αυτός ο πατέρας. "Να 'σαι εργατικός και τίμιος", μου έλεγε. Κι αυτό δεν το έχεασα ούτε μια στιγμή στη ζωή μου. Δούλεψα πάντα σκληρά και ευσυνείδητα, γιατί τιμούσα τη δουλειά. Θυμάμαι τότε που ήμουν στην εφημερίδα. Με πόσο μεράκι δουλεύαμε. Οποια ώρα και να ήταν, χωρίς ωράριο. Πονούσαμε την εφημερίδα μας. Οχι όπως σήμερα, που είναι όλοι έτοιμοι να εγκαταλείψουν το έντυπό τους, αν τους προσφέρουν περισσότερα αλλού».

- Δεν πρέπει να ενδιαφερθεί για την αμοιβή του ο δημοσιογράφος; Οταν μάλιστα κάνει μια τόσο σκληρή δουλειά;
«Βεβαίως είναι σκληρή δουλειά η δημοσιογραφία και βεβαίως πρέπει να αμειβεται. Αλλά το θεωρώ απαράδεκτο, σημείο παρακμής, το να συνδέει τα πάντα με το πόσο θα πληρωθείς. Οι Έλληνες δημοσιογράφοι παραπονιούνται σήμερα για τους μισθούς. Εμείς όχι μόνο δεν πληρωνόμασταν καλά, αλλά δεν μπορούσαμε να πάρουμε και τα λεφτά μας. Θυμάμαι ότι ήμασταν σ' ένα σκεδόν διαρκές κυνηγόπτο του διαχειριστή της εφημερίδας. Περιμέναμε απ' έδω, αλλά αυτός το πέρα και επιχειρούσε να ξεφύγει από την πίσω πόρτα. Τρέχαμε και τον προλαβαίναμε. Οπότε αναποδογύριζε τις τοέπες του, έβγαζε ένα πεννητάρικο και μας το 'δινε λέγοντας: "Να, ρε παιδιά, ένα πεννητάρι έχω. Πάρτε το και μοιραστείτε το". Αυτή ήταν η τακτική, κατά το πνεύμα του εκδότη και τις δυνατότητές του, βέβαια. Πάντως η πληρωμή του συντάκτη εθεωρέτο η τελευταία υποχρέωση. Πρώτα έρχονταν το χαρτί και οι τυπογράφοι. Φυσικά δεν το βρίσκω σωστό να κυνηγάς τον λογιστή. Όμως θέλω να πω ότι, παρ' όλα αυτά, ήμασταν δημοσιογράφοι. Την εφη-

μερίδα μας την αιωνάδηασταν οαν κάτι δικό μας, νιώθαμε ότι έχουμε μια προσφορά».

- Ποιο είναι σήμερα το επίπεδο του ελληνικού Τύπου;
«Θα πω πρώτα για τον περιοδικό Τύπο. Παλιά τα περιοδικά ήταν κυρίως ψυχαγωγικά. Σήμερα τα περισσότερα συντάσσονται στην πορεία της ΓΥΝΑΙΚΑΣ. Με δυο λόγια, γίνονται προσπάθειες».

- Και ο πηρέπιος Τύπος;

«Βρίσκεται σε ύφεση. Και από πλευράς εμφανίσεως ή τεχνικής και από πλευράς επιπέδου ύλης. Ασκετά αν οι εφημερίδες σήμερα πουλάνε περισσότερα φύλλα. Η έλειψη αντικειμενικότητας, η αδυναμία αξιολόγησης της είδησης, η απρόκλυπτη παράδοση στη γοντεία της εύκολης κυκλοφορίας είναι τα κύρια χαρακτηριστικά των ελληνικών εφημεριδών σήμερα. Βέβαια υπάρχουν και εξαιρέσεις. Οπως υπάρχουν και καλοί δημοσιογράφοι μέσα σε πολλούς άσκετους».

- Ποιος είναι για σας ο καλός δημοσιογράφος;

«Πρέπει να είναι έντιμος, δηλαδή να μην εκμεταλλεύεται τη θέση του και την κάποια δύναμή του για να πετύχει ίδια οφέλη. Να είναι εργατικός και να βρίσκεται πάντα υπ' ατρόν. Να ξέρει ελληνικά και να μπορεί να γράφει στιδίποτε».

- Φταίσει μάπως ο δημοσιογράφος για το επίπεδο της δημοσιογραφίας όπως το περιγράφατε;

«Εχει κι αυτός το ποσοστό της ευθύνης του, όταν δεν διαθέτει τα προσόντα που προανέφερα. Κυρίως, δώρως, φταίσει η έλλειψη γνώσης του επαγγέλματος του εκδότη. Παλιά οι εφημερίδες ήταν αδιάσπαστα δεμένες με το όνομα του εκδότη τους. Ελεγχοντας την Πατρίδα του Σίμου, το Ελεύθερον Βίγμα του Λαμπράκη, τη Καθημερινή του Βλάχου, τη Εφημερίδη του Κορομπλά. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν και οι ίδιοι δημοσιογράφοι, ξενυχτούσαν στη δουλειά, έγραφαν το κύριο άρθρο. Ο εκδότης πρέπει να μπαίνει στον πάγκο, όπως ο τελευταίος συντάκτης».

- Ο Τύπος είναι η τέταρτη εξουσία; Εχει βάση αυτό;

«Πώς δεν έχει! Οταν βγάζεις μια εφημερίδα, είναι σαν να κρατάς στο χέρι σου αστροπελέκι. Είναι ένα όπλο που πρέπει να χειρίζεσαι με γνώση, εντιμότητα και ευθύνη».

- Τα τελευταία χρόνια γίνεται πολύς λόγος για την ελευ-

και παράλληλα καλλιτεχνική. Ως οκτοσυγράφος στη Βραδυνή, είχα κάνει πλήθος ρεπορτάζ μαζί με συντάκτες, είχα οκτόσερι δύο το θέατρο της εποχής –από τον Βεάκη που ήταν ο μεγαλύτερος ως τον Κατράκη που ήταν ο νεότερος– και είχα μεταφέρει στην εφημερίδα δύο την κοσμική κίνηση της Αθήνας. Στη Βραδυνή έκανα ακόμα και χάρτες.

– **Συντάκτης πώς γίνατε;**

«Αρχια σιγά σιγά να κάνω και ελεύθερο ρεπορτάζ, αλλά επίσημα καθιερώθηκα ως συντάκτης εντελώς τυχαία, χάρη σ' ένα... έγκλημα. Ανεβαίνοντας την Πανεπιστημίου κάποια μέρα, βλέπω έναν γνωστό μου αστυφύλακα να βγαίνει μ' ένα σεντόνι υπό μάλις από ένα αρχοντόσπιτο δίπλα στο Ιλίου Μέλαθρον. Τα αφεντικά του οπιού έλειπαν στο εξωτερικό και ο θυρωρός, που είχαν αφίσει να το φυλάει, είχε θεωρηθεί ύποπτος για την εξαφάνιση ενός συμπατριώτη του, ενός Τηνιακού. Ο ίδιος έλειπε όταν έφτασε στο σπίτι της Αστυνομία, αλλά όταν είδαν το δωμάτιο αναστατωμένο και το σεντόνι με τις κηλίδες, οι υποψίες για την ενοχή του έγιναν οχεδόν βεβαιότητα. Ο αστυφύλακας που ουνάντησε, και μου διηγήθηκε την ιστορία, πήγαινε το σεντόνι στη Σίμιανον. Από κοντά κλεγχώ. Ήταν πράγματι ανθρώπινο αίμα. Με το σεντόνι και την έκθεση, ο αστυφύλακας ξαναγυρίζει στο σπίτι. Τρέχοντας από πίσω του κι εγώ. Στην πόρτα με σταματούν. "Ασφάλεια Πειραιώς", τους λέω και περνώντας μέσα. Εφεραν αστυνομικά σκυλιά και τελικά ο εξαφανισθείς βρέθηκε θαρρένος, κοιματασμένος στον κίπο του οπιού. Παίρνουν το πτώμα στο νεκροτομείο, κάνει κι εκεί ένα σκήτο και, όταν τα πάντα έχουν τελείσει, τηλεφωνώ στον διευθυντή μου τον Μπορτολί, στο σπίτι του. "Κάτσε και γράφ' το", μου λέει. Ολπ τη νύχτα την πέρασα λοιπόν στην εφημερίδα γράφοντας και εικονογραφώντας το κείμενό μου».

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, που κρύπτηκε τρία χρόνια αργότερα, ανέκοψε την ανοδική πορεία της δημιούργαφικής του καριέρας. Η Βραδυνή έκλεισε, δίνοντας μισή λίρα αποζημίωση σε κάθε μέλος του προσωπικού της. Έχοντας δημιουργήσει

δική του οικογένεια από το 1937, ο Ευάγγελος Τερζόπουλος είχε να φροντίσει –εκτός από τον πατέρα, τη μητέρα και την αδελφή του– τη γυναίκα και τον πρωτότοκο γιο του τον Χρήστο. Ο Αρπς γεννήθηκε αφού τελείωσε ο πόλεμος.

Στο διάστημα της Κατοχής, αμέτρητες είναι οι φορές που ο Ευάγγελος Τερζόπουλος έκανε το δρομολόγιο Αττική-Θεσσαλία, αναζητώντας λίγα τρόφιμα στα χωριά της Λάρισας και της Ελασσόνας. Μετά το τέλος του πολέμου, ξαναβγήκε η Βραδυνή και εκείνος επέστρεψε στη θέση του, αλλά ο πόλεμος είχε αλλάξει σχεδόν τα πάντα και είχε κόψει πολλά νήματα. Αργότερα, προς το τέλος της δεκαετίας του '40, έγινε ο ένας από τους οκτώ οκτοσυγράφους που έβγαλαν το περιοδικό "Το τραυτού γέλιου". Όμως το περιοδικό έκλεισε γρήγορα, αφίνοντας παθητικό. Τελικά αυτή πηγή θετική ήταν εύνοια της τύχης για τον Ευάγγελο Τερζόπουλο. Διαφορετικά, ίσως να μην έβγαζε ποτέ τη ΓΥΝΑΙΚΑ.

– **Η ΓΥΝΑΙΚΑ, κύριε Τερζόπουλε, χαρακτηρίστηκε «φαινόμενο» του ελληνικού περιοδικού Τάπου, γιατί συνδύασε την υψηλή ποιότητα και την υψηλή κυκλοφορία. Εσείς πού αποδίδετε αυτάν την επιτυχία;**

«Υπήρχε έλλειψη ενός τέτοιου περιοδικού, ο χώρος ήτανε κενός και παρθένος. Άλλα, βέβαια, αυτός δεν είναι ο μόνος ούτε ο κύριος συντελεστής της επιτυχίας της. Η ΓΥΝΑΙΚΑ, από τα πρώτα φύλλα και τις διαδοχικές μεταμορφώσεις της ως το σημερινό της πρόσωπο, είναι αποτέλεσμα συνεχούς προσπάθειας, που κινήθηκε από έναν άνθρωπο ο οποίος έτυχε να συγκεντρώνει πολλές ιδιότητες. Επίσης, έχοντας κάποια πείρα από γυναίκες, ήξερε την Ελληνίδα, τις ικανότητές της, τις ελλείψεις της, την καταπίσταση που υφίστατο, τις αναζητήσεις της».

– **Λένε ότι περιτελία, όχι μόνο της ΓΥΝΑΙΚΑΣ αλλά γενικά των εκδόσεών σας, οφείλεται στο εκδοτικό σας «δαιμόνιο». Δηλαδή στην ικανότητά σας να οσμίζεστε ζητάει η αγορά.**

Αριστερά: Ο Ευάγγελος Τερζόπουλος (όρθιος δεξιά) με άλλους οκτοσυγράφους στα πρώτα χρόνια της καριέρας του.

Δεξιά: Χωμένος μέσα στο προσωπικό της ΓΥΝΑΙΚΑΣ (γραφεία οδού Ερμού, δεκαετία του '60)

οπν τι κυλινδρική εκτύπωση. Τελευταία αποκτήσιμες και τη δεύτερη κυλινδρική μπαχάνι. Αυτή είναι η ιστορία της ΓΥΝΑΙΚΑΣ με λίγα λόγια.

Η ιστορία του ίδιου του εκδότη της ΓΥΝΑΙΚΑΣ είναι ποι μεγάλη και ποι πολύ, αφού αρκετές την πρότη δεκαετία του αιώνα προς, από τη Δαρβενιώτικη Ελληνικόπουλη. Εγείνεται στην Εύηγγελο, το τρίτο από τα τέσσερα παιδιά του Χριστού Τερζόπουλου, που διατηρούσε βιβλιοθήκη και τυπογραφείο, το οποίο, μεταξύ των άλλων, έδεινε και τα κατίτια των τοιχών όρκων. Ενέργειας βενιζέλιος, ο Χριστός Τερζόπουλος μετέβησε στην Ελάσσα, μέσω του φίλου του Ανδρέα Κεφαρράκη, συνέπλευσε προπορεία συγκεντρώνει για σωριώσεις των στενών των λαροβανελών. Όμως ο δραστηριότητες την έγιναν γνωστές και από σπάνιες αφορούμε να το οικόπει στην Ελάσσα, αιμοντός και την οικογένειά του, λόγο πριν ξεποιτούσε, το 1914, ο πόλεμος για τα στενά.

Στα ταραγμένα εκείνα χρόνια ο Εύηγγελος πρωτογόνος την Ελάσσα, έφερε την πρώτη αθηναϊκή γενονά των παιδικών του χρόνων στην οδό Λαζαλίποιο, βρέθηκε το διμοτικό και πήγε ως τη δευτέρα θέση του Ελληνικού, περνώντας από διάφορα σκολές – του Φιλιππίδη, του Νικολαΐδη, του Φωτόπουλου. Η οικογένεια με διοικούλα κατέρρευε όπως επιβλέπεται. Από το διαυρά του βενιζέλιο κανένας και ο Χριστός Τερζόπουλος, που πάστας εσ... πράξτας της αγάπης για ένα διάτημα.

Τελικά, το 1920, «ο πεπέρας απορρόφησε ποις έπρεπε να γρίψουμε στην πατέρα μας, τα Δαρβενιά». Έκει συνέβαστας ο ποιούδες με στην Αρρεναγούσα δεράρεν, μετά αποδύσηρος της Αμρεγούσας! Με κάπια φίλους πτωμακόδες, πηγαίνουμε μ' ένα καρότο και πουλάριά μας λευκάδες στα γαλλικά, τα αγγλικά και πολιτικά στρατεύματα που έταν αρχές να καταρρέουν».

– Όρις γράγορα θα πρέπει να γυναταλέψητε για δεύτερη φορά κι οριστικά τα Δαρβενιά, με την υποχώρηση του ελληνικού στρατού;

«Ναι, το Αύγουστο του 1922, ενώ οι σφραγίδες είχαν αρχίσει στην ενδοχώρα, με μαναβική αποκοπή στο Αρρεναγούσα δεράρεν, μετά αποδύσηρος της Αμρεγούσας! Με κάπια φίλους πτωμακόδες, πηγαίνουμε μ' ένα καρότο και πουλάριά μας λευκάδες στα γαλλικά, τα αγγλικά και πολιτικά στρατεύματα που έταν αρχές να καταρρέουν».

– Τα καταρρέα;

– Είστη άλσο, τα καταρρέα. Το πρώτο πρόγραμμα που έκανα ήταν να βάλω όλα τα τυπωγραφικά στοιχεία στις κάρες τους. Υπέρτασης αφού υπέρχαν γεγονότα, γιατί να τα βγάλω μια εφημερίδα. Εποι, με τη βοήθεια του Φουκούντα, του τηλεγραφητή της ήμερου που μου έδωσε την τηλεγραφή της ήμερου, που γύριζα και την πουλώντα ο διοικότοντας της ήμερου. Οταν πέθανε τον Ανδρέα, ποτέ δεν έγινε από τις εφαρμογέμες δουλειές: «Το 1931 πήραν στην Ελεύθερην Βίβια λαντουπίπες μπαχάνι και μας διδούσαν εργά. Άρσεσα λαπόν που κάνιο οικόπει. Με τον Αλέκο τον Κοντόπουλο δουλεύαμε, θημέλια, στο περιοδικό Εβδομάδης του Γερέβουν και μετά το γήρασμα στις ρακέτες, που το πενήμα και την τεχνική τους μελετούσαμε από ένα γαλλικό διαδικτυακό περιοδικό, το Vendre. Οι πρότετ μαζετών που έκανα ήταν δύο σαπονονίνι, στην Γρέκο, για τις οποίες πλέορδικα στατούδες δραχμών. Συνεργάτη μας με άλλα διαδικτυακά γραφεία, δύσιν συνεταρτόπτημα με το Πάιο τον Παύλην, αναδύμει στελέχει μαζί, κάνοντες διάφορες δουλειές και τα κονούμούσαμε καλά».

Έγινε ανάρπαστο. Παράλληλα, τύπωνα κάτια καπωτόδεις μιας αγγλικής εταιρείας ανελκίδεος ναυαγίου που είχε έρθει τόσο νωρί. Κι έκανα και μια τρίτη δουλειά. Πίγια και βρήκα τον διευθυντή της πρηγγινανού –ίναν, θυμάρια, ένας νήπιος με τοσούρδικο, μεταγενέλιο και ένα άσιο κρεμαστόν μονήριός στον ώμο τους– και του πρότινα να ντύσω τα βιβλιά των παιδιών για να μη καλύπτει. Λοιπόν, απ' την «Φωνή της ήμερου», τους Εγγέλους και τους μαθητές έβγαλα τα κιβώτια τα λεπτά.

Τα χρήματα αυτά ήταναν πρότατα και τα τελευταία που έβγαλε πραγμένα και με σχετικά ευκόλο ο Εύηγγελος Τερζόπουλος τα διοικούλα εκείνη περίοδο της ζωής του. Στην Αθήνα, όπου εγκατοποιήθηκε με την υπόλοιπη οικογένεια ένα κρύον αργυρότερα, ρίχτηκε στον οικλόρρογο αγνών της επηρύσσοντας. Η πρώτη δουλειά που έπιασε ήταν αρχειοθέτης σ' ένα τυπογραφείο στην Ψυρρί και πέρασε από πολλά όλη της τυπογραφεία, «άντια εις αναζήτησιν δουλειές», αν την άσκησε κατάρρευση, για να κατοιδέψει διαλυτής σπασκελών το Ελεύθερον Βίβια. Κάποιος γενέθηκε του, ο μιστρός Μίτσος, που είχε το βαρελάδικο το μέρος στην ίδια την πόλη, απέναντι απ' το τυπογραφείο του Ελεύθερου Βίβιατος, μεροκάβεις για την προδόμηθή του στον αρχειράπτη, τον Νίκο Αθηναίο. Την ίδια περίοδο, ύστορα στα 1926, ο Δημήτρης Φαθές μετέφερε τα κιβώτια της πατούλησης μ' ένα ποδιλάτο στην Σκάλα. Καπανούμενός, αργούσας λίγο κακή φορά και ο δισκαλάκος του ο Νίκος Λήρος ανηράστησε ναντόν πορταρηρός λέγοντας: «Ν' αφίσεις τα φέλτα, αν θέλεις να προκόψεις στης οποιεςσις οινού». Οταν όμως έμεινε περί ποιον γλεντινόν επηρύσσοτο, τον διέσκει την άσειαν να πηγανεί σύνοπτα όμως όμεις στο μεριμνή του. Έτσι ο Εύηγγελος Τερζόπουλος κατέβιβε να τελειώσει τα επιτάχωρας οποιεςσις του με άριστα και χρυσό βιβλείο το 1932. Οπότε, ποτέ δεν έγινε από τις εφαρμογέμες δουλειές: «Το 1931 πήραν στην Ελεύθερην Βίβια λαντουπίπες μπαχάνι και μας διδούσαν εργά. Άρσεσα λαπόν που κάνιο οικόπει. Με τον Αλέκο τον Κοντόπουλο δουλεύαμε, θημέλια, στο περιοδικό Εβδομάδης του Γερέβουν και μετά το γήρασμα στις ρακέτες, που το πενήμα και την τεχνική τους μελετούσαμε από ένα γαλλικό διαδικτυακό περιοδικό, το Vendre. Οι πρότετ μαζετών που έκανα ήταν δύο σαπονονίνι, στην Γρέκο, για τις οποίες πλέορδικα στατούδες δραχμών. Συνεργάτη μας με άλλα διαδικτυακά γραφεία, δύσιν συνεταρτόπτημα με το Πάιο τον Παύλην, αναδύμει στελέχει μαζί, κάνοντες διάφορες δουλειές και τα κονούμούσαμε καλά».

– Από τις διαφρονικές μακέτες ποις φτιάστε να γίνεται σπουδαρές και συντάκτης της Βραδούν;

– Στην Βραδούν με σύστοιπο μια συνεργάτικης εφημερίδας, πι λε Σκαραβαίο. Η δουλειά του γελογρύπτων και του οικοτυράρχη την εποχή εκείνη ήταν άσια συνεκδικτούσε σε μεγάλο ποσοστό και το φετογρύπτικο ρεπορτάζ, πάντα εργασία δημοσιογράφων